

DECIZIE

15 mai 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Tatiana Răducanu
Sveatoslav Moldovan

examinând recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Euroliftcar”, în proces de insolabilitate

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Euroliftcar”, în proces de insolabilitate împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Veriatrans” cu privire la încasarea sumei

împotriva încheierii judecătorului Curții de Apel Chișinău din 07 martie 2013, prin care a fost restituită cererea de chemare în judecată și remise reclamantei Societății cu Răspundere Limitată „Euroliftcar” încheierea și cererea de chemare în judecată cu toate documentele anexate

constată:

La 01 martie 2013, SRL „Euroliftcar”, în proces de insolabilitate a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Veriatrans” cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acțiunii a indicat că prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2012 a fost admisă spre examinarea cererea introductivă privind intentarea procesului de insolabilitate față de SRL „Euroliftcar”, în calitate de administrator fiind desemnată Tatiana Bostan.

Menționează că în rezultatul analizei actelor financiar-contabile ale societății, administratorul insolabilității a constatat că pârâtul dispune de o datorie față de SRL „Euroliftcar” în sumă de 102375,00 lei, formată în rezultatul neachitării de către pârât a livrărilor efectuate.

Afirmă că la 23 decembrie 2012 în adresa pârâtului a fost înaintată o notificare, prin care s-a solicitat ca în termen de 7 zile să achite datoria restantă în mărime de 102375,00 lei, însă acesta a fost lăsată fără examinare și răspuns.

Susține că cerința referitor la încasarea dobânzii de întârziere pe perioada neexecutării obligațiilor pecuniare se întemeiază pe prevederile art. 619 Cod civil.

Indică că conform art. 17 alin. (2) Legii Insolabilității, instanța de insolabilitate dispune de competență exclusivă la judecarea litigiilor ce țin de masa debitoare.

Menționează că conform listei de inventariere din 01 octombrie 2012, creanța în sumă de 102375,00 lei față de SRL „Veriatrans” este inclusă în masa debitoare a SRL „Euroliftcar”, în proces de insolabilitate.

Consideră că litigiul este de competența exclusivă a instanței de insolabilitate, în cazul de față a Curții de Apel Chișinău.

Solicită încasarea de la SRL „Veriatrans” în beneficiul SRL „Euroliftcar”, în proces de insolabilitate a datoriei restante în sumă de 102375,00 lei, dobânzii de întârziere în mărimea determinată conform art. art. 585 și 619 Cod civil și cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2012 a fost admisă cererea introductivă depusă de „SRL „Euroliftcar” cu privire la intentarea procesului de insolabilitate, intentat procesul de insolabilitate față de „SRL „Euroliftcar” și numit în calitate de administrator al procesului de insolabilitate II „Tatiana Bostan” în persoana Tatiane Bostan.

Prin încheierea judecătorului Curții de Apel Chișinău din 07 martie 2013 a fost restituită cererea de chemare în judecată și remise reclamantei SRL „Euroliftcar” încheierea și cererea de chemare în judecată cu toate documentele anexate.

La 16 aprilie 2013 SRL „Euroliftcar”, în proces de insolabilitate a declarat recurs împotriva încheierii judecătorului Curții de Apel Chișinău din 07 martie 2013, solicitând admiterea acestuia, casarea încheierii contestate și restituirea pricinii spre rejudecare în instanța de insolabilitate.

Susține că a făcut cunoștință cu încheierea recurată la 08 aprilie 2013, fiind expediată prin scrisoarea nr. R 2043010802MD, fapt confirmat prin ștampilele aplicate de către Oficiul Poștal pe plic.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu încheierea contestată, considerând-o ilegală și neîntemeiată, deoarece a fost emisă cu încălcarea și aplicarea eronată a normelor de drept.

Afirmă că în conformitate cu art. 356 CPC, cererea de declarare a insolabilității se judecă în instanță conform normelor generale din prezentul cod, cu excepțiile și completările stabilite de legislația insolabilității.

În conformitate art. 33 CPC, instanțele judecătorești judecă toate pricinile civile cu participarea persoanelor fizice, persoanelor juridice și autorităților publice privind apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime încălcate sau contestate, pricini pentru care legea nu prevede competența altor organe.

Indică că art. 33¹ CPC, stipulează că judecătoriile examinează și soluționează în fond toate pricinile civile, dacă legea nu prevede altfel.

Consideră că la caz, Legea insolabilității nr. 632 din 14 noiembrie 2001 (în vigoare data înaintării cererii) la art. 17 alin. (2), ca excepție de la regula generală, stipulată în art. 33 și art. 33¹ al CPC, prevede că instanța de insolabilitate dispune competență exclusivă la judecarea litigiilor ce țin de masa debitoare.

Astfel, deoarece conform listei de inventariere din 01 octombrie 2012, creanța în sumă de 102375,00 lei a SRL „Euroliftcar” față de SRL „Veriatrans” este inclusă în masa debitoare a SRL „Euroliftcar” (în proces de insolabilitate), litigiul vizând încasarea în beneficiul debitorului SRL „Euroliftcar” a sumei de 102375,00 de la SRL „Veriatrans”, fiind de competența exclusivă a Curții de Apel Chișinău.

Menționează că conform art. 5 alin. (2) al Legii insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012 (în vigoare de la 13 martie 2012), instanța de insolvență dispune de competență exclusivă la judecarea, în cadrul procesului de insolvență, a litigiilor ce țin de masa de datorii. Dacă partea interesată invocă existența unui litigiu de drept referitor la masa de datorii, instanța de insolvență va judeca această cauză într-un proces separat, în procedură contencioasă, conform Codului de procedură civilă.

Susține că legiuitorul a inclus excepția respectivă pentru a nu tergiversa derularea procedurii de insolvență, prin încasarea creanțelor, incluse în masa de datorii de la debitorii debitorului insolvent.

În conformitate cu art. 425 CPC, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la pronunțarea ei.

Din materialele dosarului rezultă că copia încheierii din 07 martie 2013 a fost expediată în adresa recurente la 15 martie 2013 și recepționată la 08 aprilie 2013, ce se confirmă prin avizul de recepție anexat (f. d. 11), fapt susținut și de către recurentă.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 16 aprilie 2013 în termen.

În conformitate cu art. 426 alin. (3) CPC, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 3 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza dosarului și a materialelor anexate la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul neîntemeiat și care urmează a fi respins cu menținerea încheierii din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 427 lit. a) CPC, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Din materialele dosarului rezultă că prin încheierea din 07 martie 2013 judecătorul Curții de Apel Chișinău a restituit cererea de chemare în judecată depusă de către SRL „Euroliftcar”, în proces de insolvență, pe motiv că Curtea de Apel Chișinău nu este instanța competentă să judece pricina.

Conform art. II alin. (2) Legea nr. 155 din 05 iulie 2012 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă al RM, de la data intrării în vigoare a prezentei legi, toate cererile de chemare în judecată se vor depune la instanțele judecătorești competente.

În conformitate cu art. 33¹, judecătoriile examinează și soluționează în fond toate pricinile civile, dacă legea nu prevede altfel.

Instanța de recurs, cu referire la prevederile enunțate, constată că judecătorul Curții de Apel Chișinău, prin încheierea din 07 martie 2013, just a restituit cererea de chemare în judecată în temeiul art. 170 alin. (1) lit. b) CPC, care prevede că judecătorul restituie cererea de chemare în judecată dacă instanța nu este competentă să judece pricina.

În susținerea opiniei enunțate instanța de recurs reține dispozițiile art. 113 al Legii insolvenței nr. 632 din 14 noiembrie 2001, care prevede că administratorul poate introduce în instanța de insolvență, pe tot parcursul procesului de insolvență,

acțiuni în vederea anulării următoarelor acte juridice dacă ele afectează bunurile debitorului:

a) orice act juridic fictiv sau fraudulos, încheiat de debitor în ultimii 3 ani precedenți intentării procesului de insolabilitate, care a afectat drepturile creditorilor;

b) transferurile cu titlu gratuit din partea debitorului făcute în ultimii 3 ani precedenți înaintării cererii introductive, cu excepția actelor de îndeplinire a unor obligații morale sau actelor pentru binele public (de sponsorizare), în care generozitatea donatorului este proporțională cu patrimoniul său;

c) tranzacțiile încheiate în ultimii 3 ani precedenți înaintării cererii introductive, în care prestația debitorului este vădit mai mare decât cea primită;

d) transferurile de proprietate de la debitor către un creditor în contul unei datorii anterioare sau în folosul acestuia, efectuate în ultimele 4 luni precedente înaintării cererii introductive, care au ca efect creșterea sumei pe care creditorul ar urma să o primească în cazul lichidării debitorului;

e) transferurile de proprietate de la debitor către un creditor în contul unei datorii anterioare sau în folosul acestuia, efectuate în ultimele 4 luni anterioare intentării cererii introductive, la care creditorul nu avea dreptul sau care nu ajunseră la scadență;

f) acordarea gratuită a unui gaj sau a unei ipotece, a oricărei alte garanții pentru o creanță care era neasigurată în ultimele 4 luni anterioare înaintării cererii introductive sau pentru o creanță a unui acționar sau asociat al debitorului, într-o perioadă de timp similară, dacă aceste creanțe nu au ajuns la scadență până la data intentării procesului de insolabilitate;

g) orice acte încheiate și garanții acordate de către debitor după înaintarea cererii introductive.

Cu referire la dispozițiile normelor enunțate, instanța de recurs remarcă că acțiunea formulată de către SRL „Euroliftcar”, în proces de insolabilitate împotriva SRL „Veriatrans” nu ține de competența Curții de Apel, deoarece prevederile art. 113 direct instituie categoria cauzelor ce apar în vederea recuperării masei debitoare.

Obiectul acțiunii formulate în cauză nu ține, însă, de categoria cauzelor prevăzute de norma citată, respectiv nu se atribuie după competență instanței care judecă procedura de insolabilitate.

Argumentul invocat în recurs precum că conform listei de inventariere din 01 octombrie 2012, creanța în sumă de 102375,00 lei a SRL „Euroliftcar” față de SRL „Veriatrans” este inclusă în masa debitoare a SRL „Euroliftcar”, în proces de insolabilitate, prin urmare litigiul dat este de competență exclusivă a Curții de Apel Chișinău nu poate fi reținut, dat fiind că lista de inventariere a debitorilor anexată la dosar nu atestă și faptul că datoriile avute față de SRL „Euroliftcar”, inclusiv a SRL „Veriatrans”, sunt incluse în masa debitoare în cadrul procesului de insolabilitate aflat pe rolul Curții de Apel.

În contextul celor enunțate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține drept corectă concluzia judecătorului Curții de Apel Chișinău cu privire la faptul că litigiul în speță nu se examinează în procedura insolabilității.

Nu are relevanță nici referirea recurente la prevederile art. 5 alin. (2) al Legii insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, deoarece cererea de chemare în judecată a

fost înaintată la 01 martie 2013 când erau în vigoare prevederile Legii insolvenței nr. 632 din 14 noiembrie 2001.

Față de cele ce preced, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul și a menține încheierea judecătorului Curții de Apel Chișinău din 07 martie 2013.

În conformitate cu art. 427 lit. a), art. 428 CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

decide:

Se respinge recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Euroliftcar”, în proces de insolvență.

Se menține încheierea judecătorului Curții de Apel Chișinău din 07 martie 2013 în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Euroliftcar”, în proces de insolvență împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Veriatrans” cu privire la încasarea sumei.

Decizia este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Tatiana Răducanu

Sveatoslav Moldovan